

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

13. ČÍSLO / XXXII. ROČNÍK

24 Kč • 1,00 €

31. BŘEZNA 2024

Z obsahu:

Jděte do Galileje

Homilie papeže Františka
při velikonoční vigílii
ve Vatikánské bazilice
8. dubna 2023
- strana 2 -

Blahoslavená Pierina Morosiniová

Libor Rösner
- strana 4 -

Dát se uchvátit Ježíšem

- strana 5 -

Věčné důkazy Kristova zmrtvýchvstání

P. M. Piotrowski SJ
- strana 6 -

Já jsem cesta

- strana 7 -

Svátosti - trvalé zpřítomnění Velikonoc

P. Herman Zeller TJ
- strana 10 -

Smrt osvobodila život ... od smrti

- strana 12 -

Heřman Josef (25) Wilhelm Hünermann

- strana 13 -

Alonso López de Herrera (1580–1648): Vzkříšení Krista

Svátosti – trvalé zpřítomnění Velikonoc

O Velikonocích čteme o tom, jak se Pán zjevil svým stále ještě vystrašeným učedníkům. Nebylo snadné přesvědčit je o skutečnosti nových Velikonoc. Tak, jak jim Ježíš pomáhal zbavit se malověrnosti, pomáhá i těm věřícím, kteří jsou dnes malomyslní nebo plní pochyb.

Velikonočním darem Ježíše Krista pro lidstvo je poslání apoštolů, aby Božím jménem odpouštěli hříchy. Prvním a podstatným účinkem vykoupení je zrušení kletby hříchu, kořene všeho zla. V prorocké teologii to bylo jasně vysloveno, ale Ježíšovi současníci hledali spíše materiální a národní svobodu. Když se v tom ohledu zklamali, nebylo pro ně obtížné dát padnout svému Mesiáši. To se stále opakuje u všech národů. Velikonoční Beránek, který snímá hříchy světa, bude se stále podle své vnitřní nesmírné důstojnosti a královské moci zasazovat o to, aby zajistil věčný život všem, kteří chtějí jít za ním v jeho kříži a zmrtychvstání.

Mocí Ducha Svatého pokračují apoštolové v jeho díle, jímž je církev, tj. zpřítomňují v jejím společenství jeho obět, jeho slovo a jeho svátosti. O těchto svátostech můžeme říci: jsou trvalým zpřítomněním Velikonoc, protože v nich se krok za krokem uskutečňuje zmrtychvstání, přechod do nového života.

„Přechod“ – tento výraz nám může připadat důvěrně známý, běžný. Znamená však, že se nacházíme uprostřed stále vše proměňujícího nezadržitelného pohybu, jehož poslední fází je zmrtychvstání.

Kamkoliv se podíváme, všude se skrývá pod zdánlivým klidným povrchem věci a předmětů ustavičný pohyb. Příroda, dějiny, psychika, všechno je v pohybu, touží a umírá, vstává a padá, žije a propadá změnám. Z víry víme, že všechno stvoření bylo učiněno, aby přešlo do nového, vysvobozeného světa. Člověk svým vědním a vůlí má se na této dynamice podílet.

Náš lidský život se nepohybuje jen ve vegetativních cyklech, jen od zárodku k růstu, od pupence ke květu, od květu k semeni. Je na cestě k vyššímu smyslu: hledá duchovní a etickou kulturu, a ještě více: hledá Boha.

Ve všech náboženstvích žije povědomí, že naplnění života v tomto daném lidském světě není možné, a proto člověk potřebuje vysvobození a spojení s Bohem, ať už je to vyjádřeno jakýmikoliv idejemi, slo-

vy či obrazy. Pro nás křesťany to znamená stát se zralými pro dokonalý a nepomíjející svět uprostřed všeho nehotového a pomíjejícího: to je náš velikonoční přechod k poslednímu cíli. Zjevení Starého i Nového zákona nám dává zcela jasné obrysy obou aspektů života: utlačující moci zla i osvobozující síly milosti.

Vykupitel znovu obnovil prvotním i osobním hříchem zmařenou nebeskou dimenzi života a jako první vstal z mrtvých, aby nám všem zajistil tento přechod k životu. Co je pro nás důležitější, než napojit se na toto božské dění? Je to možné proto, že stojí uprostřed času a je nám přístupné po všem čase: je to Jeruzalém zde a dnes.

Velikonoce jsou tak zasazeny do dějin, aby nechyběly ani minulé, ani budoucí době. Kdo v době očekávání věřil v budoucí záchranu, prožil své Velikonoce s Kristem, který sestoupil mezi mrtvé, aby je odvedl k Otci. Kdo žije později a v „poslední době“, která se nachází mezi prvním a druhým Kristovým příchodem, prožívá své Velikonoce skrze církev, jež tajemně zpřítomňuje vykoupení. Ona zdokonaluje svůj život v sedmi svátostech, které odpovídají sedmi stupňům růstu. To je pravý život velikonočního přechodu.

Co je to svátost?

Podívejme se na tento velikonoční přechod ve znamení milosti, na toto zmrtychvstání z pomíjejícího, podle jednotlivých svátostí.

Začátek našeho života je očištěn od hříchu *křtem svatým*, který nás začleňuje do církve a zasvěcuje Trojjedinému Bohu. Apoštol Pavel říká o křtu, že jsme křtem ponořeni do smrti a zmrtychvstání Krista. *Křtem jsme tedy byli spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom – jako byl Kristus Otcovou slávou vzkříšen z mrtvých – žili i my novým životem.* (Řím 6,4) Všechny ostatní svátosti budují na základu křtu a rozvíjejí život v milosti podle stupně našeho růstu.

Vkládáním rukou a pomazáním při svátosti *břimování* se nám uděluje plnost darů

Liturgická čtení – dokončení ze str. 3

co pochází shůry, ne na to, co je na zemi. Jste přece už mrtví a váš život je s Kristem skrytý v Bohu. Ale až se ukáže Kristus, náš život, potom se i vy s ním ukážete ve slávě.

Evangelium – Jan 20,1-9

Prvního dne v týdnu přišla Marie Magdalská časně ráno ještě za tmy ke hrobu a viděla, že je kámen od hrobu odstraněn. Běžela proto k Šimonu Petrovi a k tomu druhému učedníkovi, kterého Ježíš miloval, a řekla jim: „Vzali Pána z hrobu a nevíme, kam ho položili.“ Petr a ten druhý

učedník tedy vyšli a zamířili ke hrobu. Oba běželi zároveň, ale ten druhý učedník byl rychlejší než Petr a doběhl k hrobu první. Naklonil se dovnitř a viděl, že tam leží pruhy plátna, ale dovnitř nevyšel. Pak za ním přišel i Šimon Petr, vešel do hrobky a viděl, že tam leží pruhy plátna. Rouška však, která byla na Ježíšově hlavě, neležela u těch pruhů plátna, ale složená zvlášť na jiném místě. Potom vstoupil i ten druhý učedník, který přišel k hrobu první, viděl a uvěřil. Ještě totiž nerozuměli Písmu, že Ježíš musí vstát z mrtvých.

Ducha Svatého paralelně k našemu osobnímu vyprávění. Naše Velikonoce vedou logicky jako za onoho času k Letnicím.

Eucharistie je obětí a svátostí církve. To, co se událo od Zeleného čtvrtku do Velikonoc, to se zpřítomňuje na našich oltářích z Boží vůle a moci pro všechny lidi všech míst a všech dob. Proto se církev shromažďuje každou neděli, v den zmrtnýchvstání Páně, aby slavila velikonoční tajemství. Život Božích dětí obsažený ve křtu a upevněný v bířmování živi Vykupitel svým vlastním Tělem a Krví. Svaté přijímání nás přivádí k hlubšímu spoluprožívání osudu toho, který je prvorozený z mnoha bratří a sester. U Jana je to život vinného kmene s ratolestmi, které žijí spolu a jedna pro druhou, u Pavla je to podobný obraz jednoty Hlavy a údů.

Protože stále můžeme zneužít své svobody ke hříchu, je zde **svátost smíření**, která znovu obnovuje křestní milost. Při svém prvním zjevení v kruhu apoštolů dal jim Ježíš moc odpouštět hříchy, velikonoční dar Boží lásky a ochoty k odpuštění. To jsou trvalé Velikonoce v přechodu od smrti k životu, v návratu ztracené ovce k Dobrému Pastýři. Každé rozhršení znamená účast na vzkříšení, vzkříšení duše, za kterým bude logicky následovat vzkříšení těla, neboť život v milosti posvěcuje celého člověka.

Obě svátosti stavu, **manželský sňatek a svěcení kněžstva**, vytvářejí velikonoční přechod do nové skutečnosti. Jak manželský pár, tak kněz dostávají před oltářem více než jen společenské uznání nebo pověření. Dostávají od Boha, co ze své vůle a moci nemohou mít: vyšší důstojnost, vyšší odpovědnost a vyšší sílu. Jinak je zde to, co je v každé svátosti: požehnání působí v mezích naší ochoty přijímat je. Pokud žijeme, musí náš vzestup začínat stále znovu a znovu.

Svátostí velikonočního přechodu ve zvlášť významném smyslu je **pomazání nemocných**. Naše tělo soužené sešlostí věku a nemocí se připravuje na zmrtnýchvstání a posiluje svou odvahu k životu. A to nikoliv lékařským uměním nebo přátelským příslibem, nýbrž postupem, na kterém se podílí jako při všech svátostech sám Bůh. Tak vstupuje velikonoční světlo do temnot našeho utrpení.

*Z SKS přeložil -lš-
(Redakčně upraveno)*

Celosvětová síť modlitby s papežem ČESKÁ REPUBLIKA

Apoštolát modlitby tvoří celosvětovou síť modliteb, která spojuje všechny křesťany s papežem Františkem a jeho záměry. Připojte se k rodinně služebníkům v Apoštolátu modlitby, kteří velkodušně nabídnou svůj život, práce a modlitby Kristu Veleknězi. Každý měsíc je za vás sloužena mše svatá.

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, ti nabízím své modlitby, práce, utrpení i radosti. Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to vše přináším jako svou nepatrnou oběť zejména na úmysly Svatého otce a našich biskupů:

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA DUBEN 2024

Úmysl papeže: Za docenění role ženy

Modleme se, aby ženám v každé kultuře byla přiznána jejich důstojnost a bohatství a aby ustala diskriminace, které v různých částech světa čelí.

Národní úmysl: Za nově pokřtěné

Modleme se za ty, kdo byli o Velikonocích pokřtěni, aby vytrvali v následování Krista.

*Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!*

Srdečně Vás zveme na jednodenní **DUCHOVNÍ OBNOVU S P. MARIÁNEM KUFFOU**, která se uskuteční **v sobotu 11. května 2024 v kostele sv. Prokopa v Praze 4 – Braníku**.

P. Marián Kuffa je slovenský římskokatolický kněz, který se v současnosti ve farnosti v Žakovcích věnuje lidem na okraji společnosti (bezdomovcům, odchovancům polepšovny, bývalým trestancům, dětem s „krizí identity“, osobám se sebevražednými sklony, gayům a lesbám). Také se aktivně angažuje v duchovním boji za ochranu rodin a rodinného života. Je představeným Institutu Krista Velekněze.

Program duchovní obnovy: 9:00 – zahájení, 1. přednáška • 10:00 – moderovaná adorace, možnost svátosti smíření • 10:30 – 2. přednáška • 12:00–13:30 – modlitba Anděl Páně, obědová pauza • 12:05–13:30 – možnost adorace a svátosti smíření • 13:30 – 3. přednáška • 15:00 – korunka k Božimu Milosrdenství • 15:10 – mše svatá, celebuje P. Marián Kuffa • 16:00 – veřejná diskuse, otázky a odpovědi • 16:55 – svátostné požehnání, zakončení. VSTUP JE VOLNÝ. Není potřeba žádná registrace.

Ubytování pro mimopražské účastníky: Vzhledem k tomu, že farnost nedisponuje žádnou farou, ubytování si zajišťuje každý mimopražský účastník sám. Účastníkům dáme tipy a kontakty na církevní instituce, které v Praze poskytují ubytování. Pro ty, kdo se spokojí se spacákem a karimatkou, je možné přespat z pátku na sobotu na půdě kostela (cihlová podlaha). Je možné též stanovat z pátku na sobotu na zahradě okolo kostela ve vlastním stanu.

V zázemí kostela je pouze jedno WC a jedno umyvadlo. V blízkosti kostela je k dispozici plavecký stadión Podolí se zázemím a plnou sociální vybaveností (otevřeno denně: 6:00–21:45, viz: <https://pspodoli.cz/cs/nase-sluzby/bazen>).

Stravování: Stravování si zajišťuje každý účastník sám. Účastníkům poskytneme na místě tipy (adresy, plánek) na nejlépejší restaurace v okolí kostela. Pro účastníky bude též zdarma zajištěno občerstvení.

Možnosti parkování: Je možné parkovat bezplatně ve všech ulicích okolo kostela, pokud tam není zákaz zastavení nebo zákaz stání (v sobotu neplatí tzv. „modré zóny“). Dále je možné parkovat na všech blízkých, veřejně dostupných parkovištích.

Financování duchovní obnovy: Obnova je financována z dobrovolných příspěvků účastníků.

Dále bude možné dobrovolně přispět na činnost P. Mariána Kuffy pro jeho práci s bezdomovci a lidmi na okraji společnosti v Žakovcích. Všem dobrovolným dárcům předem děkujeme: Pán Bůh zaplať! Číslo účtu farnosti: 2502565166/2010.

Duchovní obnovu zaštiťuje: Římskokatolická farnost u kostela sv. Prokopa Praha – Braník, Školní ulice 1842/3a, 147 00 Praha 4 – Braník, P. Mgr. Jan Pata, administrátor farnosti, tel.: 733 741 003, e-mail: farnost.branik@email.cz.

Těšíme se na Vás! Za farnost a organizační tým P. Jan Pata

Smrt osvobodila život ... od smrti

Smrt dává hodnotu životu, i tomu minulému. Aby něco mohlo opravdu žít, musí zemřít.

Začnu něčím, co zní jako hádanka nebo jako něčí nejkratší životopis:

*Psal do písku,
zanechával stopy na hladině,
budoval království slova
ze světla a blankytu.
Ptal se jako žena: Miluješ mne?
Zemřel mlád jako zločinec.
A pak nic, jen po dvacet století
umírající volají jeho jméno.*

To je málo známá báseň Anny Kamienské, která ve smrti svého manžela odhalila život, ve který dříve nevěřila, ale jakého se v ní domáhala něco, co se nikdy v člověku nesmiřuje s umíráním, zvláště umírali někdo, koho milujeme. Tento život, to není nějaká biologická vegetace, nebo – jak blouzní vyznavači éry Vodníka – jakási forma kosmické energie. Tímto životem je TEN, který je zdrojem života. K němu se hrne to, co je živé, a ještě více to, co umírá. Umírající člověk se obvykle stává pokornějším, a jak se přidržuje života, chytá se každé naděje, především toho, kdo je zdrojem naděje, že svět nekončí smrtí: toho, kdo doslova přežil svou vlastní smrt, kdo nám zajistil most do Země Života. Protože ať chce, nebo nechce, nakonec každý zamíří pod jeho kříž. I když platí, že člověk mladý, plný života, zdravý, podnikavý, toužící po zisku, který si hromadí, jistý sám sebou, jako by měl žít věčně, k tomuto kříži nepřichází příliš často a příliš rád. Teprve smrt ho tam zavede. A je to dobře, protože by nakonec nevěděl, čím je doopravdy život. Kříž nám ukládá, abychom se podívali smrti do očí dříve, než se ona podívá do očí někomu, kdo na ni není vůbec připraven.

Jak je to s tímto „pohledem smrti do očí“? Na jedné straně jsme si zvykli na smrt, která postihuje miliony nevinných lidí, smrti tak početné, že je až nudná. Protože co znamená další milion obětí po všech těch táborech, válkách, potratových klinikách, hladomorech a nálezích AIDS? To už je jen číslo, na kterém přibývá nul, které samy jako by nic neříkaly.

Podobnými ciframi by bylo možno vyčísřit počet televizních obrazů smrti, ať už skutečné, nebo fiktivní, odlišštěné, kruté, sadistické, smrti „na přání diváků“, groteskní, zábavné, animované... na kterou se už díváme s lhostejností, dokonce se zíváním... tragédie a dramata proměněná na obrázek a banálnost. Kdo si při tom vzpomene, že umírající volají jeho jméno? Kdo si při tom přeje, aby smrt byla odchodem do náruči Otce, čili aby to byla smrt lidská, pokojná, křesťanská? Aby byla dokonce krásná, jako smrt sv. Františka, který se po mnohém utrpení zeptal svého lékaře: *Pověz mi, blíží se už moje smrt?* A když uslyšel: *Ano, otče, přivřel oči a začal skládat poslední sloku své Písni o Slunci.* Umíral a každé jeho slovo bylo doloženo pravdou umírání:

*Pane, buď veleben
za naši sestru tělesnou smrt,
které žádný žijící člověk
nedokáže uniknout.
Běda těm, kteří se nacházejí
ve smrtelných hříších!
Blahoslavení ti,
kteří se nacházejí
ve tvé svaté vůli,
protože těm smrt neukřivdí.*

Učinil si z ní sestru, on, který věděl dobře, že i smrt je třeba milovat. A přijal ji se zpěvem na rtech. Z této druhé strany se lidé smrti do očí vlastně nedívají. Utíkají od svých umírajících blízkých. Nedovolují dětem, aby se dívaly na umírající babičku nebo dědečka. Poroučeji namaskovat tváře

mrtvol a zkracují na minimum dobu rozloučení a modliteb za zemřelé. Nahrazují návštěvu hrobů, mše za zemřelé magicko-hororovými obřady Halloweenu... jako by tak mohli uniknout před vlastní smrtí a především před odpovědností za to, že ne vždy žili tak, aby mohli umírat s klidným srdcem i svědomím. *A jestliže se nevyplatí umřít, pak se nevyplatilo žít,* napsala vzpomenuť Anna Kamienská. A lidé často říkají: *Jaký život, taková smrt...*

Jak žít, abychom mohli krásně umírat? – zeptal se před několika měsíci jeden mladík, který se zavázal, že bude vozit na invalidním vozíku dívku nemocnou na odumírání tkání. Dívku, která ho začala proměňovat z kohosi neotesaného, primitivního, arogantního na někoho, kdo si začal pozorně prohlížet obrazy El Greca, Van Gogha, Rembrandta, Caravaggia; kdo začal poslouchat klasickou hudbu a číst velkou literaturu. Ten mládenec viděl, jak dívka postupně ztrácí zrak, jak se ve své narůstající temnotě usmívá na NĚKOHO, koho on dosud neznal a ve kterého se zdráhal uvěřit a který jako by se pozvolna vynořoval z evangelia, které mu dala s prosbou, aby je četl. Byl při tom, když už zcela nevidomá poprosila o štetec a barvy, protože chtěla namalovat TOHO, kdo si pro ni přicházel. Díval se na ni, jak po hmatu malovala jakési dlaně, které se vztahovaly k ní, viděl, jak se rozesmála a klesla na podušku a vypadala po smrti ještě krásnější než za života. A tento mládenec přišel říct, že *ona musí žít, protože někdo, kdo žil tak krásně, nemůže skončit v zemi mezi červy.* A že to je dostatečný důvod pro to, že jedině Ježíš může zachránit někoho s tak krásnou duší, tak citlivým srdcem, kdo s takovou radostí odchází tam, kam nikdo z vlastní vůle nechce odejít. *On musí zachraňovat od pomíjejícího to, bez čeho by svět byl horší, bez smyslu.*

V době civilizace smrti je třeba se podívat beze strachu do očí smrti z perspektivy zmrtvýchvstalého Ježíše Krista. Ten jí odnímá její démoničnost, banálnost, biologičnost a dává jí povahu života a jeho hodnoty, která se promítá do věčnosti.

*Z RRM 4/99 přeložil -lš-
(Redakčně upraveno)*

KŘÍŽOVÁ CESTA

KŘÍŽOVÁ CESTA P. ANTONÍNA HUVARA
František Fábry • Doslov Tomáš Fábry

Netradičně pojatá křížová cesta se 14 zastaveními ze života P. Antonína Huvara. Text inspirovane k zamyšlení a nastavuje zrcadlo naší víře.

Mons. ThDr. Antonín Huvar (1922–2009) se narodil v Albrechticích na Novojičínsku, kde je též v kněžském hrobě pochován. Jako skaut a dlouholetý politický vězeň komunistického režimu si prošel mnoha kriminály včetně pobytu v uranových dolech. Přes vytrpěná příkoří a protivenství nezahořkl, ale činorodě působil až do své smrti. K Bohu vedl mnoho svých duchovních synů a dcer včetně autora této křížové cesty, Františka Fábryho z Orlové. P. Huvar zachránil více sakrálních staveb, pracoval s mládeží, vyučoval v Olomouci na Cyrilometodějské teologické fakultě, vytvořil rozsáhlé literární dílo. Autorovi textu Františku Fábrymu (1956–2023) je věnována vzpomínka v závěru knížičky z pera jeho syna Tomáše Fábryho a od přátel z Českomoravské Fatimy v Koclířově.

Martin Leschinger - FLÉTNÁ
Brož., 105x148 mm, 48 stran, 45 Kč

a zároveň se seznámili s nadčasovým poselstvím Bible. Příběhy jsou podle délky označeny jako krátké, střední nebo dlouhé, aby si čtenáři mohli snadno přizpůsobit jejich výběr podle času, který na čtení zrovna mají. I když jsou příběhy zkrácené pro snadnější čtení, předávají to podstatné, o čem Bible je.

Česká biblická společnost

Váz., 160x235 mm, křídový papír, 196 stran, 398 Kč

MOJE MALÁ BIBLE

Text Sally Ann Wrightová • Ilustrace Frank Endersby
Z angličtiny přeložila Ivana Trefná • Odpovědná redaktorka
Ludmila Martinková

Krátká vyprávění této dárkové knížky otevírají pokřtěnému dítěti svět biblických příběhů.

Karmelitánské nakladatelství
Váz., 140x175 mm, křídový papír,
62 stran, 99 Kč

PRO DĚTI

PAMÁTKA NA MŮJ KŘEST

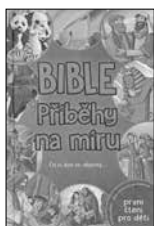
Text Sally Ann Wrightová • Ilustrace Frank Endersby
Z angličtiny přeložila Ivana Trefná • Odpovědná redaktorka
Ludmila Martinková

Tato drobná dárková knížka připomíná dětem den, kdy byly pokřtěny, i jejich první životní krůčky, úspěchy, oblíbené věci a mimořádné zážitky, které lze do knížky také zaznamenávat.

Karmelitánské nakladatelství
Váz., 140x175 mm, křídový papír,
30 stran, 99 Kč

BIBLE

BIBLE • PŘÍBĚHY NA MÍRU
Text Jacob Vium-Olesen • Ilustrace Fabiano Fiorin • Z angličtiny přeložila Petra Mizurová • Redakce Pavel Nápravník

Tato kniha používá záměrně jednoduchá slova, aby si začínající čtenáři mohli na krátkém textu procvičovat své čtenářské dovednosti

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzertce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

2019/12030

TZ

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc